

[Justitsministeren.]

ikke Datoen den 3. Februar 1939 blev indskrevet i mit Hjerte, thi jeg har aldrig nogen Sinde oplevet en saa velvillig Behandling fra forskellige Synspunkter som i dette Tilfælde. Jeg kan derfor udtale min bedste Tak til samtlige Ordførere, baade for deres Glæde over Udvalgets Arbejde og for deres Tilslutning til Lovforslaget.

Der kunde naturligvis, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Fr. Dalgaard) fremhævede, have været Grund til at gaa noget videre, end jeg her er gaaet. Lovforslaget er jo fremsat af samtlige Ministre omtrent, og jeg har anset det for betænkeligt at foreslaa mine Kolleger at gaa saa vidt, som man er gaaet i Sverige, naar Forholdet er det, hvad det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard ikke direkte fremhævede, at Sveriges nye Lov først er vedtaget i 1936 og Tiden saaledes har været for kort til, at man i et andet Land allerede kan bygge noget sikkert paa Erfaringerne. Derfor har jeg ikke turdet foreslaa, at man gik videre, end Udvalget er gaaet, og som de ærede Ordførere dels har gjort opmærksom paa, dels vil vide, har det jo ogsaa knebet med at faa samtlige Ministerier til at gaa saa vidt som af Udvalget foreslaaet — dette gælder særlig Kirkeministeriet og Handelsministeriet. Hvad Handelsministeriets Omraade angaar, nævnte det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard jo særlig § 36 i Lovforslaget og fremhævede det stærke Hensyn, som dør er taget til Organisationernes Ønske om at hæve deres egen Stand, et i og for sig agtværdigt Ønske. Jeg har — det skal jeg ikke lægge Skjul paa — den Opfattelse, at man maaske fra disse Handelsorganisationers Side burde have handlet lidt mere i Lovforslagets Aand, end sket er, men jeg har paa den anden Side naturligvis maattet bøje mig for Handelsministeriets udtrykkelige Ønsker paa dette Felt. Man kan imidlertid i Udvalget, eventuelt ved Tilkaldelse af Handelsministeren, faa undersøgt, om man paa visse Omraader her skulde kunne naa videre end Lovforslaget.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Skjerbæk) nævnte Bemærkningerne til § 16, i hvilke Tjenestemandsløven omtales. Justitsministeriet har her udtalt, at naar de paagældende Bestemmelser i Løven om Statens Tjenestemænd, der alt-

saa vedrører Finansministeriets Forretningsomraade, ikke ændres ved Lovforslaget, har dette til Følge, at disse Bestemmelser *eo ipso* vil falde ind under Lovforslagets § 52, hvorefter de kan ændres administrativt af Finansministeren efter Forhandling med Justitsministeren under Hensyntagen til de i Lovforslaget fulgte Principper. Jeg forstaar, at man, hvis man ikke nærer den stærke Tillid til den nuværende Finansminister og Justitsminister, som man burde nære, kan være betænkelig ved denne Form for Lovgivning, og jeg skal være meget villig til i Udvalget sammen med Finansministeren at drøfte, om man skulde vælge en anden Fremgangsmaade, altsaa fremsætte et særligt Lovforslag med Hensyn til de paagældende Ændringer i Tjenestemandsløven. Det tror jeg ikke, vi vil blive uenige om. Hvis man ikke anser Lovforslagets Fremgangsmaade for tilstrækkelig betryggende eller den mest praktiske, vil man, som sagt, kunne fremsætte et særligt Lovforslag.

Den ærede Ordfører for det radikale Parti (Steen) nævnte § 9, der omhandler Menighedsraad. Hvad angaar § 9, er jeg jo ikke meget stærk — det vil det ærede Medlem forstaa —, naar jeg har en Kirkeminister og samtlige Biskopper imod mig paa et Omraade, hvor jeg er saa lidt sagkyndig, som hvor det drejer sig om, hvad der egentlig kræves for at være et tilstrækkelig agtværdigt Medlem af Menighedsraadet. Jeg maa derfor ganske henstille til Udvalget at føre Forhandlinger om eventuelle Ændringer til § 9 med min Kollega Kirkeministeren og trækker mig uden i mindste Maade at være krænkede tilbage fra Forhandlingerne paa dette Punkt.

Den ærede Ordfører for Kommunerne (Alfred Jensen) mente, at man burde være gaaet videre, baade med Hensyn til Valgret og med Hensyn til Næringsloven. Ja, det kan man jo godt sige, men jeg tror ikke, man i saa Fald vilde have opnaaet den fornødne Enighed, og jeg skal derfor henstille, at man i alt væsentligt under Udvalgsforhandlingerne bliver paa det her-værende Grundlag. Jeg tror ikke, man vil kunne naa videre, navnlig ikke hen imod den svenske Ordning, end det allerede nu er foreslaaet.

Hermed sluttede Forhandlingen.